

Dr. Jillian Peterson
& Dr. James Densley

ŞİDDET PROJESİ

Toplu Şiddet
Salgını

Çeviren: Burcu İnal

Sola Unites
www.solaunites.com

ŞİDDET PROJESİ

Translated from the English Language edition of The Violence Project by Jillian Peterson and James Densley, originally published by Harry N. Abrams. This edition arranged Kayı Telif Hakları Ajansı. Copyright © 2021 by Jillian Peterson and James Densley. Turkish translation Copyright © 2022 by Sola Unitas. All rights reserved.

Tüm hakları saklıdır. İngilizce orijinali Harry N. Abrams tarafından “The Violence Project” adıyla yayımlanmıştır. Bu eser Kayı Ajans aracılığıyla alınmıştır. Bu eserin çeviri sorumluluğu Sola Koç, Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.’ye aittir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan kopyalanamaz ya da çoğaltılamaz.

SOLA UNITAS - SOLA KIDZ

Fetih Mah. Tahralı Sok. Kavakyeli İş Merkezi

No: 7/E İç Kapı No: 16 Ataşehir/İstanbul

Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: solaunitas@solaunitas.com

www.facebook.com/solayayinlari

www.twitter.com/solaunitas

www.instagram.com/solaunitasyayinlari

www.instagram.com/solakidz

<https://kitap.solaunitas.com>

ISBN: 9786256974104

Yayıncı Sertifika No: 45798

1. Baskı: İstanbul 2022

İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa

Genel Yayın Yönetmeni: Buket Konur

Çeviren: Burcu İnal

Editör: Gülnur Gözübek

Redaksiyon: Ogün Özdemir

Son Okuma: Buket Konur

Mizanpaj: Özkan Köse

Kapak Tasarımı: Özkan Köse

Orijinal Adı: The Violence Project

BASILDIĞI YER

Deren Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Yakuplu Mah. 194 Sok. 3. Matbaacılar Sitesi No: 337/338 Beylikdüzü/İstanbul

Sertifika No: 47881

© Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koç, Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.’ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

ŞİDDET PROJESİ

TOPLU ŞİDDET SALGINI

**Dr. Jillian Peterson
& Dr. James Densley**

Çeviren: Burcu İnal

Kurbanlar için...

İÇİNDEKİLER

1. Bölüm : CANAVARLAR	9
2. Bölüm : AMERİKA	33
3. Bölüm : TRAVMA	51
4. Bölüm : KRİZ	75
5. Bölüm : İLİŞKİLER	97
6. Bölüm : KANIT	129
7. Bölüm : NEFRET	161
8. Bölüm : FIRSAT	189
9. Bölüm : UMUT	223
TEŞEKKÜR	243
SONSÖZ	247
NOTLAR	251

1. Bölüm

CANAVARLAR

Parkland saldırganının neredeyse altı saatlik sorgulama videosundaki o an geldi: Genç çocuk, eski lisesinden on yedi kişiyi öldürdüğünü az önce itiraf etti. Yalınayak, elleri arkasında kelepçeli, bir ayağı yere zincirli, sandalyesine gömülmüş bir hâlde oturuyordu.

Her öne eğildiğinde dalgalanıp arkası açılan soluk mavi hastane elbisesinin açığa çıkardığı o zayıf bedeni, bir yarı otomatik tüfeği taşıyabilmek şöyle dursun, kasabasının şahit olduğu böylesine bir teröre sebebiyet vermesini imkânsızmış gibi gösteriyordu.

“Annem sence şu anda ne düşünüyor olurdu, eğer o...” diye sordu küçük erkek kardeşi. Olayın sebebine dair bir cevap bulabilir umuduyla polis, onun sorgulama odasına girmesine izin vermişti. Kardeşi cümlesini bitiremedi. Her iki kardeşi de öz annelerinden henüz çocuk yaşta evlatlık almış olan anneleri, daha üç ay önce zatürreden vefat etmişti.

Her ikisi de oybirliğiyle kabul etti: “Annem olsa ağlardı.”

“Şimdi insanlar senin bir canavar olduğunu düşünecekler,” dedi kardeşi.

“Bir canavar mı?” derken titremeye başladı saldırgan. Kardeşi devam etti:

“Kendin gibi davranmıyorsun... Neden? Sanki biz... Bu sen değilsin. Hadi ama. Bunu neden yaptın?”

Sanık ağlamaya başladı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı.

“Bugün ne yaptığını biliyorum,” diyerek kardeşi devam etti. “Sadece senin kardeşin... -sanki diğer insanlar bana deliymişim gibi bakıyor- ve ben, ben diğer insanların ne düşündüğünü umursamıyorum. Sen benim kardeşimsin. Seni seviyorum. Senin... senin için istiyorum ki...”

Sanık kendini tamamen bıraktı. Çok tiz bir sesle çıkardığı uzunca bir çığlık sonrasında vücudu hıçkırıklara boğuldu.

Kardeşi başını ellerinin arasına aldı ve sonra elini hızla masaya vurdu. Kameradan çıkarak, dedektife döndü.

“Ona sarılabilir miyim?”

Sanık histerik bir hâlde öne doğru eğildi. Kardeşi hızla ayağa kalkıp, ona doğru yürüdü ve onu kollarının arasına aldı.

—

Katliam yapan kişileri canavarlar olarak nitelendirip dışlamak içgüdüseldir: Sebep oldukları yıkım dehşet vericidir ve anlaşılabilir olmanın çok ötesindedir. Toplu olarak, birçok masum can alırlar ve daha da çok kişinin hayatına zarar verirler. Katliamlar anlamsızdır, çok beklenmedik ve bir o kadar da insanlık dışı olduklarından yarattıkları dehşet de o denli büyüktür.

Bu nedenle katliamlara verdiğimiz sosyal tepkimiz bu canavarlara savaş açmak oldu. Canavarları kapının dışında tutmaya çalıştık. Okullarımızı metal dedektörlü, kurşun geçirmez camlı ve geçit vermez kapılı güvenli kalelere dönüştürdük. İşyerlerimize yüksek teknoloji ürünü güvenlik sistemleri kurduk ve hatta canavarları içeri girmeden yakalamak için konser ve eğlence mekânlarının dışına polisleri konuşlandırdık.

Canavarlardan kaçmayı denedik. Öğrenciler tek sıra hâlinde koridordan geçerek çılgına dönmüş aileleri ile kavuşacakları

önceden belirlenmiş buluşma noktasına doğru yarışırken, öğretmenleri onlara süre tuttular. Sinema salonundan ilk çıkan kişiler olabilmek için koridor tarafına oturduk, gözümüzle çıkış noktalarını taradık.

Canavarlardan saklanmayı denedik. Sesi kesilmiş çocuklar korku içinde karanlık malzeme dolaplarında topluştular ya da kurşun geçirmez sırt çantalarının arkasına saklandılar. Çalışanlar, telefonlarına gelen mesajlar ile “güvenli bölge”ye yönlendirildi. İşyeri tatbikatlarımızda ne kadar hızlı şekilde sandalyeleri istifleyip, masalarımızın altına girebileceğimizi ya da dolapların içinde çömelebileceğimizi ölçtüler.

Ve hatta canavarlarla savaşmayı bile denedik. Işıkları söndürüp, derme çatma silahlarımızı onlara fırlatmayı denedik; sandalyeleri, ucu sivrileştirilmiş kalemleri, zımbaları, ders kitaplarını, ciltleri, konserve ürünleri... Onları ulusal kanallarda etiketledik ve utandırdık. Bizi onlardan korumaları için silahlı iyi adamlar kiraladık.

Amerika -uzun zamandır aramızdan biri oldukları hâlde- yirmi yıldan fazla zamandır canavarları avlıyor, Littleton, Colorado’da iki lise son sınıf öğrencisi on iki öğrenciyi ve bir öğretmeni öldürüp, sonrasında intihar ederek yaşamlarına son verdi. Bu, zamanının Amerika tarihindeki en kötü lise katliamıydı. Nisan 1999’da yaşanan bu talihsiz olaydan bugüne, sayısız saatleri ve milyarlarca dolar vergiyi tatbikatlara, eğitimlere ve hazırlıklara harcadık.

Ve hâlâ kaybediyoruz. Canavarlar hiçbir yere gitmiyor. İşin gerçeği sayıları daha da artıyor. Her geçtiğimiz sene, daha da fazla insanı öldürüyorlar. Kaçma, saklanma ve savaşma... hepsi de başarısız oldu.

Başarısız oldu çünkü canavarlar onlar değil. Canavarlar bizim; tanıdığımız gençler ve erkekler. Bizim çocuklarımız. Bizim öğrencilerimiz. Bizim iş arkadaşlarımız. Bizim halkımız. Onlar, bizimle aynı güvenli kapılardan içeri girip, dışarı çıkıyorlar, her gün aynı silahlı korumaların önünden geçiyorlar.

Biz bir sonraki silahlı saldırı için prova yaparken, yanı başımızda duruyorlar. Medyada bizimle aynı hikâyeleri okuyor ve izliyorlar. Onlar yabancı değiller. Onlar içimizdeler.

Bu durum, katliam yapanların durdurulmasını zorlaştırıyor gibi gözükebilir. Gerçek ise tam tersidir: Bu, onları nerede bulabileceğimizi bildiğimiz anlamına gelir ve araştırmalarımızı ellerine bir silah dahi almadan onlara nasıl ulaşabileceğimizi öğreniyoruz.

Tüm zamanların en kötü şöhretli kitle katillerinden birinin çocukluk kız arkadaşı ile buluştuğumuzda tarihler 2 Mart 2020'yi gösteriyordu. Bilmediğimiz şey ise, sadece iki kısa hafta içinde, tüm dünyanın küresel bir pandeminin kontrolü altına gireceği ve bu kitap için kalan görüşmelerimizi uzaktan yürüteceğimizeydi. Masanın çevresine dizilirken sosyal mesafemize dikkat ettik ancak bu, görüşmemizi sadece daha da zor bir hâle getirdi çünkü tek yapmak istediğimiz ona sarılmaktı.

Görüştüğümüz kişi anlaşılır derecede gergindi: Birinci derece akrabaları dışında, hikâyesini ilk defa başka birileri ile paylaşacaktı. Toplantımızı steril bir üniversitenin konferans odasındaki floresan ışığın altında yapıyor olmamızın pek de faydası olmadı, burası daha çok kendi hâlinde fakülte toplantıları için rezerve edilebilecek bir yer, yoğun duyguların dışı vurumu için değil. Görüştüğümüz kişi ihtiyatlı ve ağlamaklı idi, sesi çatlak çıkıyordu. “Onları canavar olarak etiketlediğinizde, hayatlarında herhangi birinin çıkıp bunu yapabileceğini düşünme yeteneğini herkes için silmiş oluyorsunuz,” dedi.

Beceriksizce çekilmiş bazı gençlik fotoğraflarını ve o zamanlarda -bir düzineden fazla insanı öldürmeden seneler önce- olayın faili ile birbirlerine gönderdikleri el yazısı mektupları elinde sıkı sıkı tutuyordu. Bize gösterdiği gazete kopyalarında anlatıldığından oldukça farklı bir resim çiziyorlardı: Failin öldürmek için doğduğu, manyak bir psikopat olduğu,

insan olmaktan çok uzak olduğu. “Bu anlatıya karşı çıkmalıyız, farkına varmalı ve anlamalıyız ki toplu şiddet suçları işleyen kişiler de insanoğlu, tıpkı senin ve benim gibi. Toplumun bu konuda uzlaşmaya varması gerekiyor. Bunu anlayana kadar hiçbir şey değişmeyecek. Hayatımızdaki herhangi birinin bu suçu işleyebileceğinin farkına varabilir olmalıyız.”

Yıllardır, bu korkunç katliam suçlarını işleyen, canavarca şeyler yapan içimizdeki insanlar üzerinde çalışıyoruz. Beş katliam faili ile hapisshanede görüşme yaptık. Onların aileleri, eşleri, ebeveynleri, kardeşleri; çocukluk ve iş arkadaşları, sosyal hizmet uzmanları ve okul öğretmenleri ile tanıştık. Hayatta kalan kurbanlar, yas tutan aileler ve olay yeri acil müdahale ekipleri ile görüştük. Hatta katliam yapmayı planlayan ancak sonrasında fikrini değiştiren kişilerle bile görüştük. Katliamlar ile doğrudan bağlantısı olan neredeyse elli kişiyle görüşme sağladık. Aynı zamanda basın ve sosyal medyayı da inceledik; “manifestolar”, intihar notları, duruşma metinleri, tıbbi kayıtlar ve on binlerce sayfalık belgeler.

Araştırmamızın çıkış noktası önemli tek bir soruydu: Katliamları nasıl durdurabiliriz?

Mucizevi tek bir çözümü yok, ancak bugünden yapabileceğimiz şeyler var ve katliam salgınını sonlandırabilmek için yarın yapmak zorunda olduğumuz şeyler var. Bu nedenle bu kitabı yazdık ve yine bu nedenle, yaşamlarımız için kaçmayı, saklanmayı ve savaşmayı bıraktığımız bir gelecek için gerçek bir umudumuz var.

Kitap boyunca “katliamı” işyeri, okul, ibadethane veya restoran gibi halka açık alanlarda meydana gelen, dört veya daha fazla kurbanın (fail dahil değil) silahla öldürüldüğü herhangi bir olay olarak tanımladık. Katliamların her birinin ayrı birer trajedi olduğunu ve her kurbanın adaleti hak ettiğini, yaralanma ile ölümü ayıranın sadece hedef olma veya birkaç inç meselesi ol-

duğunu düşünürsek, “dört kurbanın öldürülmesi” tanımlaması kulağa biraz özensiz gelebilir ancak bu kriminologlar ve FBI¹ tarafından belirlenmiş alt sınırdır. Bu tanımlamaya aile içi olaylar, çete, uyuşturucular, organize suçlar ve ilgili silahlı çatışmalar dahil edilmemiştir. Bunun nedeni önemsiz olduklarından değil; kurbanlarını ayırım gözetmeden daha rastgele seçen katliam faillerine kıyasla bu olayların faillerinin özellikle aile üyelerini veya çok samimi arkadaşlarını hedef alması, farklı profillere, farklı neden ve yöntemlere sahip olmasıdır.

Bu tanımlamadan yola çıkarak, Amerika’daki katliamlar ile ilgili endişe verici iki şeyi dile getirebiliriz: Giderek daha sık gerçekleşiyorlar ve daha ölümcül hâle geliyorlar.

Katliamların yarısından fazlası 2000 yılından, üçte biri ise 2010 yılından bu yana gerçekleşti. En ölümcül sene, gerçekleşen dokuz olay ile 2018 yılıydı, onu yedişer olay ile 2017 ve 2019 yılları takip ediyor.

Olay başına ölüm sayısı da maalesef çarpıcı şekilde artıyor. Modern çağdaki yirmi en ölümcül olaydan on altısı son yirmi senede gerçekleşti. Bunlardan sekiz tanesi ise son beş senede: 2015 San Bernardino (on dört ölüm), 2016 Orlando (kırk dokuz ölüm), 2017 Las Vegas (altmış ölüm), 2017 Sutherland Springs (yirmi altı ölüm), 2018 Parkland (on yedi ölüm), 2018 Thousand Oaks (on iki ölüm), 2019 Virginia Beach (on iki ölüm) ve 2019 El Paso (yirmi iki ölüm). Burada adı geçen tüm şehirler artık sonsuza kadar ölüm ve felaket sahneleri ile ilişkilendirilmiş oldular.

Son on yılda, katliamların bilançosu da yükseldi. 1970’ler boyunca, yılda ortalama sekiz kişi ölürken, 1980’lerde ortalama on beşe yükseldi. 1990’larda sayı yirmi bire ulaştı; 2000’lerde ise yirmi dört kişi. Son on yılda açık ara çok hızlı bir yükseliş yaşandı. Bugüne gelindiğinde, yılda ortalama elli bir kişi ölüyor. Bir dönem, genel cinayet vaka sayıları düşerken, katliam vaka sayıları artış gösteriyordu.

Deneyimlediğimiz her tyeler ürpertici katliam bir öncekini hatırlatıyor. Medyanın ilk raporları suçun yarattığı “trajik çok” a ve olay yerindeki kaosa odaklanıyor:² SWAT ekiplerinin ivedilikle olaya müdahalesi, ambulansların ve uydu araçlarının geçit töreni, hayatta kalan kurbanların kan içinde ve ıglık ıglığa sokaklarda koturması, yerde yatan bedenler, hayatta kalanların yakındaki park alanlarında oluşturduğu kuyruklar, ailelerin sevdiklerinin isimlerini bağırarak onlara ulaşma çabaları, birbirine sarılan ve hıçkırarak ağlayan arkadaşlar. Bunu ilk “tanık raporları” takip eder: Hayatta kalan kurbanlar ile suçun detaylarına ilişkin bilgi almak adına yapılan ilk ağızdan, merak uyandıran ve çoğunlukla çelişkili ifadeler içeren ve kanalların reyting uğruna tekrar tekrar yayınladığı görüşmeler. Sıra “failin kimliğinin saptanması” na gelir: l ya da diri, resmi kaynaklardan ve kıdemli uzmanların ilk izlenimlerinden, aratırmacılarından ve spekülasyon yapması ve failin profilini ya da suç işleme nedenini, bir önceki olayla kıyaslaması için çağırılmış emekli polis memurlarından yardım alınır. Olayın hikâyesini merak eden halkın bu ihtiyacı, nispeten sindirilebilir ve faili tek başına sorumlu tutan bir hikye ile mantık dahilinde karşılanır.

“Failin karakter raporu” ile devam edilir: İlkokul öğretmeninden yan kapı komusuna kadar, failin hayatı ve suç geçmişi ile ilgili yorum yapmaya istekli herkes medyada yerini alır. Œu saat itibari ile, bütün büyük ulusal haber spikerleri ve çalışanları çoktan olay yerine varmıştır ve arka planlarında olay yerinin görüntüleri ile hava durumundan bahsetmeye balamılardır. Katliam daha sonra yazılı basına dağıtım ve daha genişletilmiş bir tüketim için “paketlenir”. Haritalar gibi ayrıntılı görseller ve zaman çizgileri eklenir; her yayın ağı olayla ilgili kendi “markalarını” yaratır ve “son dakika haberleri” uyarıları, başlıklar ve bir geçiş arkısı ile tamamlanır.

Sonunda, nceki varsayımlara biraz da olsa açıklık getiren “resmi yanıt ve resmi raporu” alırız, ancak gizemin yokluğun-

da dikkat azalmaya başlar. İnsanlar “Neden?” diye sormayı ya da eylem çağrılarını bırakır. Haber döngüsü devam eder ve biz de hayatlarımıza devam ederiz; ta ki bir sonraki silahlı olaya kadar.

Katliamlar hayatlarımızda sıradan olaylar hâline geldiler. 1 Ekim 2015’te Oregon’da silah sesleri yükseldi: Bir öğrencinin, öğretmenini ve sınıftaki sekiz öğrenciyi vurup öldürmesini takiben Başkan Barack Obama, Beyaz Saray’daki -silahlı şiddet olayı sonrasında bir kurbanın adı verilmiş olan- James S. Brady Toplantı Odası’na gitti ve neredeyse aynı sözleri söyledi: “Bir şekilde bu rutin hâline geldi. Raporlama rutinleşti. Benim burada, bu platformda verdiğim tepkim rutin olmaktan öteye geçemiyor. Katliamlara verdiğimiz duygusal tepkilerimiz köreldi.”³

Katliamlara karşı duygusal tepkilerimiz tekrarlarla köreldi. Günlük trajedi, biz acıya karşı hissizleştikçe, yavaş yavaş, ortamdaki gürültüye dönüşür. Ne var ki, katliamlara olan korkumuz her zaman bakidir. 2019’da yapılan bir anket yetişkinlerin üçte birinin “katliam kurbanı olmaktan endişe etmeden hiçbir yere gidemediklerini” ve yine aynı nedenle, sinema salonları ya da market zincirleri gibi belli başlı yerlere gitmekten kaçındıklarını ortaya koydu.⁴

Yeni nesil için durum daha da vahim. Yirmi birinci yüzyılın ilk birkaç yılında doğan en genç Amerikanlar, liseliler ve daha alt sınıflar, katliamların olmadığı bir dünyayı asla tanımadılar. Amerikan gençlerin yarısından fazlası okullarında bir silahlı saldırı olmasından endişe ediyor ve ömür boyu süren silahlı saldırı tatbikatları, dolap aramaları ve kilitli okul kapıları, içlerinde her an olması kuvvetle muhtemel baskın bir ölüm korkusunu ortaya çıkarıyor.

Silahlı saldırı tatbikatları özellikle rahatsız edicidir. Simülasyon olmasına rağmen PA sisteminden* “Bu bir tatbikat değildir,” diye anons duyulur ve bir anda tüm fakülte ve personele

* ÇN: PA sistemi, genel seslendirme sistemi, mikrofonlar, amplifikatörler, hoparlörler ve ilgili ekipmanı içeren elektronik bir sistemdir.

kampüs içinde silahlı bir saldırganın olduğuna dair mesajlar gelmeye başlar. Sınıflarının kapısını kilitler, güneşlikleri aşağı indirir ve ışıkları kapatırlar. Öğrenciler hızlı ve sessizce, sandalye ve sıraları istifleyerek barikat kurma ile görevlendirilirler.

Korku içindeki öğrenciler daha sonra bir dolabın içine saklanırlar ya da kurşunların sekip gelebileceği pencerelerden uzak bir şekilde halı üzerinde pozisyon alırlar. Küçük yaşta olan birçok öğrenci ağlamaya başlar. Daha büyük olanlar ailelerine veda mesajları atmaya başlarlar, karşılığında okul müdürü ve polis de bu sele kapılır ve aldıkları çığına dönmüş telefonlar ile harekete geçerler. Sonra, her şey bittiğinde, hiçbir şey olmamış gibi, günlük normal programınıza geri dönersiniz.

Bazı simülasyonlarda, bir öğretmen ya da polis memuru silahlı saldırgan rolünü üstlenir, koridorlarda ilerler ve içerisinde öğrencilerin yere sıralandığı sınıfların kapılarını açma girişimlerinde bulunurlar. En uç örneklerde, protezlere ve yapay kana bulanmış kiralık aktörler ölü taklidi yapabilir ya da çılgınlık atarak ortalığı velveleye verebilirler.⁵ Öğrenciler onların yanından zikzaklar çizerek koridor boyunca koşarlar: Böylece hayali bir kurşundan kaçabilir ya da defter, terlik veya spor malzemelerini fırlatarak saldırgandan korunabilirler. Alt sınıflardaki daha küçük öğrenciler en sevdikleri çocuk şarkılarının karanfina temalı uyarlamalarını söyleyerek duruma hazırlanırlar.⁶ Bazılarına vahşi bir hayvanın kafesinden kaçtığı ve bu nedenle saklandıkları yalanı söylenir. Bir defasında, Indiana'da bir ilkokulda dört öğretmen bir odaya alınıp çömelmeleri isteniyor ve gerçeğine benzer mermiler kullanılarak -yara izleri bırakacak kadar ileri seviyede- bir tür infaz yöntemiyle vuruluyorlar.⁷

Bu rutini kabullenmiş bazı okullu çocuklar artık kimliklerine ya da cep telefonlarına bir etiket iliştirerek, eğer silahlı bir saldırıdan hayatlarını kaybederlerse, ölüm görüntülerinin ve fotoğraflarının kamu ile paylaşılmasına onay vermiş oluyorlar.⁸ Columbine Lise'sindeki öğrenciler tarafından geliştirilen "Son Fotoğrafım" kampanyasının alan görselinde, 1955

“Bir problemi çözenin ilk adımı onu anlamaktır. Evvela şiddetin neden giderek daha da görünür olmaya başladığını, failerin tam olarak kim olduklarını ve onları böylesine bir şiddete hangi yolların götürdüğünü anlamalıyız!”

Şiddet Projesi, kitlesel şiddetle ilgili çığır açan araştırmalardan elde edilen verileri kullanarak, şiddetin toplumsal bir salgına dönüşmesinin önüne geçilmesi için yenilikçi yollar sunuyor.

Psikolog Jillian Peterson ve Sosyolog James Densley, hiçbir zaman anlamlı bir eyleme dönüşmeyen politik açıklamalara karşın kitlesel silahlı saldırılara ilişkin ilk kapsamlı veritabanı olan “Şiddet Projesi”ni oluşturdu. Amaçları, kitlesel silahlı saldırıların temel nedenlerini belirlemek ve yüz yetmişten fazla failin geçmiş yaşamlarındaki yüzlerce vakayı inceleyerek şiddetin önüne nasıl geçileceğini bulmaktı. Bu kitap kapsamında, kitlesel şiddetin yaşayan faileri ve onları tanıyan kişilerle, kurbanların aileleriyle, ilk müdahale ekipleriyle ve önde gelen uzmanlarla röportajlar yaparak, sansasyonel medya anlatılarından ziyade, gerçek hikâyeler aracılığıyla ilk elden derinlemesine bir anlayış elde ettiler.

Şiddet Projesi’nde sunulan veriye dayalı çözümler sayesinde, “temennide” bulunmanın ötesine geçecek, modern çağımızın şiddet salgınına son vermede kendinize en uygun yaklaşımı benimseyeceksiniz!